

EL NOI | VINCE DEL DIARI | VAWTER

Traducció de
Mireia Alegre i Clanxet

bam
bú

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Paperboy*

Publicat als Estats Units per Delacorte Press,
un segell de Random House Children's Books,
New York.

© 2013, Vince Vawter, pel text
© 2021, Mireia Alegre i Clanxet, per la traducció
© 2021, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.cat

Il·lustració de la coberta: Carmen Segovia
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2021
ISBN: 978-84-8343-801-5
Dipòsit legal: B-11124-2021
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Capítol 1

Si escric a màquina sobre la ganivetada és per un bon motiu. No puc parlar.

Sense tartamudejar.

A més li vaig prometre a la Mam que no explicaria mai com va acabar la meva navalla de mànec groc. La Mam potser dirà que escriure-ho a màquina és fer trampa però necessito veure les paraules sobre paper per assegurar-me que tot va passar tal com ho recorda el meu cap. Confio molt més en les paraules escrites sobre paper que en les paraules que es queden en l'aire.

Parlo d'una manera estranya que no és ben bé com la del porc grassonet dels dibuixos animats sinó que jo més aviat em quedo encallat en un so i intento emetre la paraula amb totes les meves forces. De vegades surt després d'una mica d'esforç però n'hi ha d'altres que em poso vermell com un pebrot i em quedo sense alè i el cap em roda. No hi puc fer gran cosa tret de intentar pensar en una altra paraula o continuar deixant-m'hi les forces.

La senyoreta que els meus pares m'han buscat perquè m'en-

senyi com haig de parlar m'està ensenyant un truc que ella anomena *fil d'aire* que es tracta de treure un bri d'aire abans que em quedi encallat en una paraula. De manera que quan jo noti que em costarà dir una paraula jo haig d'intentar abordar-la amb un so sibilant, com el d'un xiulet: «ssss».

Quan tens onze anys és millor que et diguin que ets una serp que no pas un retardat.

Hi ha dies que si m'he quedat encallat amb un grapat de paraules a l'escola quan arribo a casa poso un full de la llibreta a la màquina d'escriure del despatx del meu pare que algú va portar a casa fa molt de temps i ja no es va endur. La mateixa màquina on ara escric aquestes paraules. Hi teclejo les paraules que m'han creat més dificultats durant el dia. Les meves mans saben on són les lletres i no haig de pensar en tot de trucs que m'ajudin a emetre una paraula.

M'agrada el so que fa la màquina d'escriure quan repica la cinta negra perquè sempre és el mateix. No sé mai quina mena de sons em sortiran de la boca. Si és que algun dia arriben a sortir.

Només perquè ho sapiguen. Odio les comes. Les excloc dels meus escrits sempre que m'ho puc permetre. La mestra de llengua que ens ensenya a escriure va dir que una coma equival a un moment de pausa. Jo faig pauses constantment quan intento parlar tant si ho vull com si no. Unes pauses descomunals. Prefereixo anar escrivint *i* a tort i a dret que no pas posar-hi una coma esquifida.

Passo tanta estona escrivint a la meva habitació que les lletres blanques s'estan esborrant de les tecles de la màquina d'escriure. Però la tecla on hi ha la coma sembla nova de trinca i per mi ja es pot quedar així.

*

La Mam es va traslladar de Mississipi a Memphis per viure amb nosaltres i per ocupar-se de mi quan jo tenia cinc anys i una cosa és ben clara: jo no hauria arribat tan lluny sense ella. La Mam en realitat és la Madame Nellie Avent. La mare em va dir que l'anomenés Madame Nellie però a mi no m'anava bé perquè havia de pronunciar la *n* de Nellie molt seguidament de la *m* de madame. Mam és el màxim que em vaig poder acostar al seu nom i ella em va deixar que l'hi digués perquè ja li estava bé.

Ella deia que fèiem un bon tàndem perquè ella no sabia escriure gaire i jo tenia la millor calligrafia que mai hagués vist en un vailet. Així és com em va dir des del primer dia que va venir a viure amb nosaltres: vailet.

La Mam és la meva millor amiga del món excepte quan es tracta de jugar a beisbol i aleshores en Rata la substitueix. En realitat es diu Art.

Ho duia escrit en lletres de pal al seu guant de beisbol el primer dia de tercer però jo li vaig haver de canviar el nom per Rata perquè el so de la A aquell dia no estava disposat a sortir de la meva boca sense fer-me la guitza. Em va deixar que l'hi digués perquè a ell no li feia res i per això ja em va caure bé des de bon començament. No tenia ni cara de rata però ell va entendre més aviat que la majoria dels nens i les nenes que el màxim que jo podia dir-li era Rata perquè el so *r* m'era més fàcil. La Mam sempre l'anomena el senyoret Rata i em fa morir de riure.

Ser tartamut segurament m'ha convertit en el millor creador de sobrenoms de Memphis.

Un dels meus llançaments de beisbol més potents va obrir el llavi a en Rata l'últim dia de sisè. Per això li vaig dir que m'ocuparia de fer la seva ruta dels diaris tot el mes de juliol i així ell podria anar a visitar els seus avis a la granja que tenen lluny

de Memphis. No tenia gaire ganes d'assumir el repte de fer la ruta però vaig pensar que ho devia a en Rata per haver-li obert el llavi. En Rata diu que presumeixo massa dels llançaments de pilota de beisbol tan forts que faig i suposo que té raó i havia de pagar per això.

Amb la ruta dels diaris vaig conèixer tot de gent nova i em van passar tot de coses dolentes. I també alguna de bona. Com a mínim jo penso que va estar bé. Encara no m'explico tot el que vaig viure i espero que posar les paraules sobre paper m'ajudi.

*

Sabia que el que més m'agradaria de la ruta seria llançar els diaris perquè llançar és el que se'm dona millor. Pilotes de beisbol. Pedrots. Terrossos. Diaris. Qualsevol cosa.

Però no era cap secret que el que em tenia més amoïnat era cobrar els diners dels diaris setmanalment els divendres al vespre.

Se'm feia un nus a l'estómac només de pensar que havia d'anar fins a una casa i trucar al timbre. Si no suportó parlar amb gent que no em coneix de res és perquè a primer cop d'ull em veuen com qualsevol nen. Dos ulls. Dos braços. Dues cames. El cap pelat. Res fora del normal. Però quan obro la boca em torno una altra cosa. La majoria de la gent no dedica uns minuts a entendre què em passa i segurament es pensen que no estic bé del cap. Intenten aviar-me tan ràpidament com poden.

El millor que podia fer quan se'm feia un nus a l'estómac era parlar amb la Mam, que viu sobre el garatge darrere de casa nostra.

Des de la cuina vaig veure que tenia el llum encès. Jo sabia que estava llegint la Bíblia tot i que més que llegir-la se la mirava.

M'havia ensenyat a recitar el vint-i-tresè salm amb ella mentre resseguia amb el dit les frases del llibre però no coincidien mai ni el ritme ni les paraules que recitàvem.

Vaig pujar l'escala i vaig tustar la porta amb el meu codi especial. El que sona com «Nas de barraca... Sant Boi».

–Què vols, vailet?

–Ssss... Necessito... ssss... parlar amb tu.

–Parlarem un moment però després te n'has d'anar a casa a dormir.

La Mam sabia que cobrar els diners de la ruta dels diaris era una càrrega que em pesava massa però també sabia que m'agradava embolicar una mica el tema abans d'anar al gra.

–Ssss... Alguna vegada tens la ssss... sensació que està a punt de passar alguna ssss... cosa dolenta?

–Alguna vegada sí, vailet. On em vaig criar a Coldwater hi havia un home que es guanyava la vida predient el futur.

–Ssss... Parla'm... ssss... d'ell.

–Aquest vellet de barba blanca rinxolada predeia el futur llançant enlaire ossos d'animals i després fixant-se en com aterraven. Les males llengües deien que era blasfèmia deixar-se guiar per aquell vellet barbut però amb mi no es va equivocar mai.

–Què et ssss... va ssss... dir?

–Em va dir que el meu germà gran prendria mal. Aquell estiu el meu germà John es va ofegar al rierol de Coldwater on no baixava ni un regalim d'aigua.

–Com es ssss... va ssss... morir?

No ho sap ningú. El metge va dir que hi havia més aigua als pulmons d'aquell bon nano que en aquella rasa.

Finalment vaig arribar a explicar a la Mam que creia que de la ruta dels diaris d'en Rata m'agradaria la part de llançar-los

però que la de cobrar diners els divendres a la tarda m'estava destrossant els nervis.

—Jo vindré a cobrar amb tu.

—Ssss... Ho haig de fer ssss... tot sol.

—T'estàs fent gran, vailet. Estic orgullosa de tu.

La Mam va dir que havia de fer quatre coses més de neteja a la cuina i que m'acompanyaria a casa. Jo sabia que només ho feia perquè volia assegurar-se que no em desanimava.

El cotxe Buick del meu pare arribava pel camí d'entrada a la casa mentre nosaltres ho fèiem per la porta de la cuina. La Mam el va esperar i li va aguantar la porta oberta quan va veure que descarregava del seient del darrere els seus grans maletins.

—Què en pensa, de la ruta dels diaris del vailet, senyor V.?

El pare em va mirar i va somriure.

—Jo penso que llançarà aquests diaris tan bé com llança una pilota de beisbol.

No feia gaire havia dit al meu pare que acceptaria el repte de fer la ruta i ell havia dit que això d'ajudar un amic estava molt bé. La Mam i jo vam pujar per l'escala del darrere i vam enfilel pel passadís passant per davant de l'habitació on hi havia la meva mare asseguda al tocador posant-se una substància blanca a la cara i unes coses als cabells com cada nit.

—Bona nit, rei.

Vaig començar a respondre-li bona nit però em vaig quedar encallat a la *b* i jo sabia que si al final em sortia la *b* la *n* també em donaria feina. Així que em vaig limitar a continuar caminant pel passadís fins a la meva habitació sense poder respirar i amb la sensació que no estava per fer trucs amb una colla de ssss tenint en compte que era l'última hora del dia i que estava cansat.

La Mam va anar a llançar la meva roba bruta i les tovalloles per l'abocador de la bugada mentre jo acabava d'arreglar-me al lavabo abans d'anar a dormir i després va venir a la meva habitació. Em va fer uns copets afectuosos als peus quan em vaig ficar al llit i va apagar el llum quan va sortir.

La Mam feia molt de temps que havia deixat de fer-me petons al cap si jo no l'hi demanava. A la Mam no em calia dir-li què pensava com en el cas dels adults normals. Ella sempre ho deduïa tota sola.

Capítol 2

El primer dilluns de la ruta els transportistes habituals van començar a arribar al punt de distribució del diari poc abans de les tres. Jo ja tenia les dues bosses en bandolera del diari *The Memphis Press-Scimitar* penjades en una tanca de fusta al carreró tal com m'havia aconsellat en Rata.

La majoria dels transportistes eren de la meua edat però n'hi havia uns quants de més grans que feien rutes per controlar que els petits no perdéssim el temps jugant. Jo coneixia uns quants nois que eren de la meua escola però la majoria venien de zones de la ciutat que no coneixia.

Un noi més gran que jo amb uns pantalons curts texans retallats i una samarreta negra va deixar totes les seves bosses a la tanca que hi havia just al meu costat.

–On és l'Art?

–Ssss... Tot el juliol... és ssss... fora.

Em va mirar estranyat. Jo per dins estava dient que en Rata s'havia agafat tot el mes de juliol per estar a la granja del seu avi. Això és el que jo pensava però havia de triar paraules que em

fessin l'efecte que tenien més possibilitats de sortir de la meva boca. Sempre esquivava paraules i sons en les frases de la mateixa manera que esquivava ampolles trencades o cagallons de gos als carrerons.

—On ha anat?

Dir que havia anat a *visitar* els avis no em sortiria. Només de pensar que havia de pronunciar aquella paraula ja notava que els llavis se m'enganxarien quan pronunciés la *v*.

—Família.

La paraula em va sortir dels llavis sense haver de fer pràcticament cap pausa ni xiulet perquè podia aproximar-me al so *f* si l'atacava directament.

—Família?

I en aquell moment el camió blanc del *Press-Scimitar* va entrar al carreró i es va obrir la porta de càrrega del darrere. Jo em vaig dirigir al camió per aconseguir els primers feixos de diaris i estalviar-me haver de continuar parlant amb el noi.

—Quina família?

Quan vaig tenir tots els meus feixos amuntegats en un racó vaig treure la meva navalla de mànec groc per intentar segar els cordills que lligaven els diaris. La navalla tenia una única fulla llarga que estava tan esmussada que fins i tot la podia tancar amb el dit i no tallar-me. L'havia d'afilar perquè no volia estar-me tanta estona segant els cordills del feix ni volia que res em fes perdre el temps. De seguida vaig tenir tots els diaris ben doblegadets.

Havia acompanyat en Rata tantes vegades que estava convençut que em coneixia totes les cases però per si de cas portava el seu quadern de ruta a la butxaca dels pantalons curts.

A la part de Memphis on jo visc tots els carrers tenen el nom

gravat al paviment de cada cantonada amb unes rajoletes blaves molt boniques. Em conec tots els carrers però m'agrada llegir-ne mentalment el nom cada vegada que hi arribo. Vinton. Harbert. Carr. Melrose. Goodbar. Peabody.

Els carrers són com amics amb qui no cal que parli.

*

La mestra que els meus pares van buscar-me perquè m'ajudés a parlar m'havia donat uns exercicis per practicar durant les vacances d'estiu. Em va explicar que tenia un problema afegit amb les paraules que començaven amb el so *b* o amb el so *p* perquè en aquestes paraules haig d'ajuntar els dos llavis i deixar que l'aire s'acumuli una mica a l'interior de la boca.

Va dir que el problema que jo tenia era que em quedaven els llavis tan serrats com un puny tancat i l'aire no podia sortir. Com més vegades intentés dir paraules que comencessin per la *b* i la *p* més aviat aconseguiria tancar els llavis com calia.

El pla que jo tenia per practicar els exercicis era intentar dir una paraula complicada just abans de llançar un diari al porxo. Triar les paraules i després sentir com em sortien de la boca mentre llançava un *Press-Scimitar* tan veloçment com una fletxa era una mena de joc.

Havia triat una paraula perfecta per dir a la pròxima casa del carrer de Harbert. Era un edifici de dues plantes de totxo blanc amb una tanca d'arbustos espessa que sobrepassaven la barana del porxo. No em volia arriscar a llançar el diari als arbustos alts així que m'hi vaig apropar per llançar-lo arran de terra i amb una veu normal vaig dir:

—Pota.

Es va sentir la dringadissa metàl·lica d'una cadena al porxo

i en un no res hi havia una dona amb una bata verda plantada a dalt de l'escalinata del porxo amb una mà al maluc mirant-me de fit a fit. Amb l'altra mà agafava un got amb gel. Tenia una cabellera pèl-roja feta un manyoc esbojarrat. S'estava al porxo amb les cames separades com si calculés la distància que havia d'agafar de la primera base. Per com s'havia col·locat no deixava que les faldilles de la bata la cobrissin degudament. Anava descalça.

–Què m'has dit, jovenet?

Volia girar en rodó i fugir corrents però les cames no em responien. I encara menys la boca. La dona va baixar l'escalinata del porxo.

–T'he sentit que em deies puta.

Jo em vaig quedar al jardí fent que no amb el cap.

–No facis que no amb el cap, jovenet, i no em diguis que no m'ho has dit.

Va venir cap a mi amb el got a la mà. Anava remonent el contingut del got una vegada i una altra i els glaçons anaven dringant. No l'havia vist mai abans tot i que només vivia uns quants carrers més enllà de casa meva. No em venia al cap el nom del client que tenia al quadern de ruta d'en Rata.

–Què et passa, a tu? Que se t'ha menjat la llengua el gat?

La dona pèl-roja em va mirar fixament i es va assegurar que no m'escapés fins que no li donés una resposta.

–Ssss... Només ssss... p...

Vaig cometre l'error d'intentar dir que jo només estava practicant. Una paraula amb una *p* maleïda. Vaig tornar a començar.

–Ssss... Només ssss... feia exercicis.

Li havia respost tan fluixet que no sabia si m'havia sentit.

–Com? Tu creus que dir-me puta és fer exercicis?

Jo continuava fent anar el cap d'un costat a l'altre com un d'aquells gossets de joguina de pèl marró amb el cap oscil·lant que es col·loquen al vidre de darrere dels cotxes.

–Ssss... No he dit això ssss... senyora. Perdó.

Va recular una passa i gairebé va perdre l'equilibri. Les faldilles de la bata se li van tornar a obrir.

–On és el noi del diari que em ve sempre?

–Ssss... En Rata ha anat a la ssss... granja.

Vaig sentir que les paraules em sortien de la boca però que em sonaven com si acabés de dir a la dona pèl-roja que en algun lloc del món hi havia una munió de rates corrent per la granja de qui sap qui. Fins i tot quan aconseguia dir quatre paraules ben dites no sempre tenien el sentit que jo els volia donar.

–Tu ets aquell noi que va amb la seva minyona de color a la parada de l'autobús?

Jo vaig fer que sí amb el cap.

–Ssss... Només ajudo el meu ssss... amic amb la seva... ssss... ruta. Ssss... Jo no li he dit el que ssss... es pensa.

–Això espero.

Al got que tenia a la mà semblava que hi tingués només aigua glaçada però quan se'm va apropar vaig sentir l'olor de whisky.

–Escolta'm bé el que et diré.

Es va apropar a mi i va alçar el dit. Jo només suplicava que no tornés a perdre l'equilibri.

–No llencis el diari a casa meva. Vine a peu i deixa el diari davant de la *puorta* com un senyor.

No sé pas com s'ho havia fet per afegir una *u* a *porta*.

Jo vaig fer que sí exageradament. Ella em va examinar com si em volgués dir alguna altra cosa però jo m'havia quedat sense

paraules. Me'n vaig anar a la vorera i vaig continuar pel carrer de Harbert.

Tenia la samarreta xopa de suor i semblava que m'hagués banyat amb els pantalons curts de color caqui posats. A partir de llavors vaig anar caminant fins als porxos i vaig deixar els diaris arran de terra. Ja us podeu imaginar que no vaig practicar més exercicis de paraules.

Quan va arribar el moment de repartir l'últim diari del dia ja havia ideat un bon pla. Vaig tornar a casa corrents i me'n vaig anar de dret a la meva habitació per l'escala del darrere. Vaig posar un full nou de la llibreta a la màquina d'escriure.

El gran ventilador de les golfes bramava i entrava un airet agradable per la finestra. Vaig buscar el nom de Harbert al quadern de ruta d'en Rata. Vaig escriure a poc a poc i amb molt de compte per no haver de tornar enrere i haver d'esborrar les lletres.

Estimada senyora Worthington,
Soc el substitut del noi del diari amb qui ha parlat aquesta tarda al jardí de casa seva. Em sap molt de greu si l'he trasbalsat. Estava practicant uns exercicis de paraules mentre li llançava el diari. Potser li ha semblat que deia una paraulota. Però no ha estat així. Em sap molt de greu i li prometo que li deixaré el diari exactament on vostè vol tot aquest mes de juliol. També li diré al seu noi del diari de veritat on l'ha de deixar. Sisplau faci'm saber si puc fer alguna cosa més per vostè aquest mes. Moltes gràcies.

El substitut del noi del diari

Mentalment vaig dir totes les paraules una vegada i una altra. Vaig doblegar el full de paper per la meitat i en acabat per una altra meitat. A fora hi vaig escriure l'adreça de la senyora Worthington amb un llapis afilat:

Harbert, 1396

Vaig córrer cap a la casa del carrer de Harbert i vaig comprovar que la senyora Worthington no sigués encara al gronxador del porxo i en acabat vaig enganxar la nota a la bústia negra que tenia al costat de la porta de l'entrada amb una agulla d'estendre.

*

Els altres dies de la setmana van continuar sent frenètics però el dijous ja tenia la ruta feta en dues hores.

Em disposava a deixar el diari just al lloc exacte del porxo del número 1396 de Harbert quan vaig veure la senyora Worthington mirant-me a través del vidre de la porta d'entrada. La va obrir i va sortir al porxo amb un vestit verd llampant i un gran cinturó negre lluent. Normalment no em fixava gaire en els vestits que portaven les senyores però aquest era diferent per com el cinturó ample li cenyia la cintura com si la guillotínés en dues parts.

El primer dia la senyora Worthington feia cara de tenir més o menys la mateixa edat que la meva mare però ara se la veia més jove. Gairebé tan jove com la germana d'en Rata que encara estudiava a la universitat. Portava els llavis pintats d'un vermell llampant que feia que el seu somriure semblés més ampli del que realment era. Havia enginyat la manera de fer que les pestanyes semblessin més llargues i les tenia pintades d'un color verd

que li feia conjunt amb el vestit. Quan va parlar vaig fixar-me en com se li bellugaven els llavis vermells com si fos la primera vegada de la meua vida que veiés com sortien les paraules de la boca d'una persona.

–Jovenet, no creguis que soc mala persona, però és que l'altre dia em vas espantar.

Quan va dir la paraula *espantar* va apujar el to de veu com si volgués que jo m'hi fixés especialment però jo ja estava concentrant tota l'atenció en el que em deia.

Amb una bona dosi de fil d'aire que em sortia de la boca abans de gairebé cada paraula que li deia li vaig dir que tot era culpa meua i que no calia que se'm disculpés. Em va dir que li havia agradat la nota que li havia escrit i que creia que el seu marit devia conèixer el meu pare perquè tots dos treballaven al centre de la ciutat al mateix edifici.

–El teu pare no pilota un avió propi?

–Ssss... Sí senyora. Ssss... Però ssss... només un de petit.

–I hi has volat?

–Ssss... Alguna vegada.

Jo li volia dir «un fotimer de vegades» però no em volia arriscar a fer el so *f* després de la *n* i dir *fotimer* a la senyora Worthington no em semblava del tot apropiat.

–Et ve de gust que prenguem una llimonada?

–Ssss... Haig de continuar ssss... la ruta.

En el fons tenia la sensació que m'hi volia quedar i conversar amb ella però les paraules m'havien sortit prou bé comparat amb el primer dia que vaig conèixer la senyora Worthington i no volia córrer el risc d'espatllar-ho.

–Vindràs divendres al vespre?

Vaig recordar per la llibreta de cobraments d'en Rata que

al número 1396 del carrer de Harbert es pagava mensualment. Esquivant les paraules més complicades vaig intentar explicar a la senyora Worthington com funcionaven en principi els cobraments.

–Vostè ssss... paga a final de ssss... mes. Ssss... No setmanalment.

Va riure i en acabat va fer una cosa que em va sorprendre. Em va tocar el nas amb la punta del dit i l'hi va deixar i després el va prémer com si truqués un timbre.

–Doncs em sembla que a partir d'ara pagaré setmanalment. Així em serà més fàcil controlar la despesa, rei.

–Ssss... Aleshores ssss... vindré... ssss... divendres.

–Fins demà, rei.

Havia passat de ser escridassat a dir-me «rei» la mateixa setmana. La manera que ella tenia de dir-me «rei» no tenia res a veure amb com m'ho deia la meva mare. La senyora Worthington semblava una dona diferent la segona vegada que la vaig veure. Una dona molt guapa.

Camí de casa vaig començar a desitjar que l'endeví de Coldwater que coneixia la Mam fos a casa i em llancés els ossos i em digués què s'amagava darrere de la senyora Worthington i per què jo tenia tantes ganes de tornar a veure-la.

Capítol 3

El meu lloc preferit per llegir a l'estiu és a les butaques de vinet blanques de la pèrgola que tenim al jardí del darrere.

En Rata era a casa fa uns dos anys el dia que un camió va entregar el nou conjunt de mobles blancs que els meus pares havien comprat en un viatge a Nova Orleans. La meva mare va preguntar a en Rata si li agradaven els nostres mobles de vímet i en Rata després em va preguntar com era que les butaques eren de vinet.

Jo li vaig lletrejar la paraula però ell em va dir que li agradava més que fossin de vinet. Des d'aleshores sempre n'hi dic *de vinet* perquè així em costa menys de dir. Em molesta que la gent utilitzi paraules incorrectes perquè pràcticament tothom pot articular fàcilment tots els sons que vulgui. Suposo que hauria d'estar enfadat amb mi mateix per dir *vinet* en comptes de *vímet* però quan es tracta de fer que les paraules em surtin de la boca tingueu per segur que buscaré la via més fàcil.

Intentava llegir un llibre del jugador de beisbol Babe Ruth que el meu pare m'havia portat del seu últim viatge però em

costava concentrar-me en les pàgines. Només faltaven unes hores per a la tarda de cobraments. Estava angoixat com si tingués un examen d'història i no me l'hagués preparat prou. No sabia si tindria el valor de trucar al timbre i esperar que algú sortís a la porta i després de pronunciar la *n* de *noi del diari*.

En aquell moment va aparèixer un carretó dringant pel carrer estret. Sonava com el carretó de l'Ara T amb tot de ferralla picarolejant. L'Ara T era un drapaire que anava empenyent el seu carretó amunt i avall pels carrerons i feia feinetes per als blancs. L'Ara T podia deixar una navalla o unes tisores tan esmolades com una fulla d'afaitar.

Qualsevol porqueria que l'Ara T trobés pel carrer que brillés o que fes soroll acabava penjada al seu carretó fet de trossos de fustes abandonades i de rodes de bicicleta. Vaig obrir la porta de la tanca del jardí i vaig anar al carreró tot i que la Mam m'havia dit que no li agradava que m'apropés a l'Ara T.

—Com anem, vailet?

L'Ara T segurament devia haver sentit que la Mam m'anomenava així perquè sempre estava triant i remenant entre els cubells de les escombraries darrere de casa nostra. Em vaig treure la navalla de la butxaca i l'hi vaig allargar.

—Ssss... S'ha d'esmolar.

Va agafar la navalla i la va obrir i es va arromangar la màniga de l'abric esparracat i es va fregar la navalla contra els pèls rinxolats del braç. Encara que estiguéssim en ple estiu l'Ara T portava un abric gruixut.

La Mam sempre deia que podia olorar l'Ara T d'hores lluny abans no el sentís a la vora i si no t'arribava l'olor d'ell ni del seu abric pudent podies olorar-ne el tabac Bugler amb què ell es feia els cigarrets llepant uns paperets finíssims que guardava

a la butxaca superior de l'abric. Els cigarrets que duia a la boca més aviat semblava que els hagués mastegat que no pas que se'ls hagués fumats. No es molestava mai a treure's el cigarret de la boca com feien la majoria d'adults així que quan volia exhalar el fum senzillament utilitzava l'altre extrem dels llavis i després continuava fumant.

—Ja ho pots ben dir. Amb aquesta fulla no tallaries ni un tros de mantega estovada.

Va fer un gran espectacle palpant-se les butxaques de l'interior de l'abric.

—Ai caram tinc la pedra d'esmolat a casa però te la puc afilar en un moment.

L'Ara T se'm va quedar mirant amb la navalla a la mà. L'anava capgirant i tombant com si estigués estudiant una banda i l'altra de la fulla.

—Ssss... No la necessito fins ssss... demà.

Ens vam quedar mirant tots dos. L'Ara T va passar el dit de punta a punta de la fulla.

—Necessitaré oli de greixar per afilar-la. Avança'm diners per comprar-ne una llauneta.

Jo sempre tenia tot de monedes al calaix de l'escriptori de la meua habitació. Quan el meu pare tornava de viatge em preguntava si la banca encara era oberta i totes les monedes que tenia a la butxaca les buidava al meu calaix. També em donava bitllets de dòlars de propina quan escombrava les fulles del badiu o li netejava les botes de caçar i traient-ne el fang. El pare d'en Rata també em pagava de vegades per desenredar les bobines de cadena i de corda de la seva ferreteria. Va dir que jo era el millor que hagués vist mai desenredant embolics. A mi m'agradava fer-ho. Si no podia desenredar les meves paraules com a mínim

podia fer que alguna altra cosa es desemboliqués. Jo no m'havia molestat mai a comptar els diners però em començava a costar d'obrir el calaix per totes les monedes que hi tenia.

Vaig córrer a la meva habitació i vaig agafar dues monedes de vint-i-cinc cèntims i vaig sortir al carreró del darrere de casa.

—Al vailet li sortiran els diners per les orelles amb la ruta dels diaris.

Jo li vaig somriure i vaig fer que sí amb el cap.

Em vaig preguntar si l'Ara T m'havia vist llançant diaris durant la setmana. Jo no recordava haver-lo vist. Li vaig donar les dues monedes. Es va treure un moment el barret ronyós en senyal d'agraïment i es va desfer les monedes i la meva navalla a la butxaca del davant dels pantalons que com a mínim li anaven dues talles més grans i s'aguantaven amb el mateix cordill amb què es lligaven els feixos de diaris.

—Te la portaré de seguida, vailet.

Jo sabia que em tornaria una navalla ben afilada. L'Ara T ens va ensenyar a mi i a en Rata una vegada al carreró com podia fer una cinta a partir d'una llauna fina amb l'ajuda d'un ganivet que havia esmolat. Aquella llauna va quedar com la pela d'una poma.

Vaig observar com l'Ara T empenyia el carretó. Mirava a dreta i esquerra del carreró per si caçava alguna cosa amb la mirada. Obria les tapes dels cubells de les escombraries i furgava pel voltant i comprovava si les ampolles eren del tot buides.

La Mam m'havia dit que no rondés amb l'Ara T perquè de vegades es trastocava però en Rata i jo no li havíem vist mai fer cap altra cosa que no fos empenyer el carretó i recollir porqueria i fer feinetes esporàdiques. A mi em queien bé tots els drapaires de color que empenyien els carretons pel nostre barri perquè estaven per la feina i quan passaven pel meu costat només

em saludaven assentint amb el cap i això significava que jo no m'havia d'escarrassar a trobar alguna cosa a dir.

*

Vaig decidir portar pantalons llargs en comptes dels clàssics pantalons curts per a la primera tarda de divendres de cobraments. Si m'entrebancava parlant quan em vinguessin a obrir la porta com a mínim semblaria més gran si ho feia amb les cames tapades.

M'havia planificat el recorregut per fer els cobraments. Aniria cap a Vinton passant per Bellevue i les cases més petites i en acabat tornaria per Harbert i d'allà a casa meva. La casa de la senyora Worthington seria l'última abans d'anar a casa d'en Rata i entregar els diners a la seva mare. Em guardava el millor per al final. Em feia il·lusió veure la senyora Worthington una altra vegada.

Les primeres cinc cases de la meva llista tenien els sobres enganxats a la porta mosquitera o agafats amb una pinça a la bústia tal com estava previst. La sisena casa del número 1219 del carrer de Vinton va ser la primera en què vaig trucar al timbre.

Era la primera vegada a la vida que caminava fins al porxo d'una casa i trucava al timbre d'un desconegut. Vaig sentir el so del timbre a través la mosquitera quan vaig prémer el botó. El soroll em va sobresaltar. No m'agradava sentir el timbre a casa meva perquè aleshores volia dir que havia de parlar amb algú que no era ni la Mam ni en Rata.

Un noi una mica més jove que jo seia a la sala d'estar davant d'un televisor i tenia l'aparell tan a prop que gairebé el podia tocar. El volum estava abaixat. No es va bellugar ni un dit quan el timbre va sonar. Un home amb corbata i camisa blanca es va

dirigir a la porta amb el diari a la mà i es va aturar quan em va veure.

–Crec que és el noi del diari, reina. On tenim el seu sobre?

Una veu al fons de la casa va dir que no recordava a quant pujava l'import i que m'ho preguntés. L'home va anar fins a la porta mosquitera.

–Quant és, nano?

Jo sabia exactament quant era. Noranta-cinc centaus. Però la paraula *noranta* em costava tant de dir com una paraula que comencés per la *p* perquè la punta de la llengua picava el paladar i s'hi quedava clavada sense emetre cap so. Vaig agafar la llibreta de cobraments d'en Rata i un llapis fent veure que estava comprovant alguna cosa. M'estava plantejant dir «seixanta centaus» perquè amb el so *s* a les dues paraules m'era més fàcil però si feia aquest truc perdria diners. També em vaig plantejar d'arrodonir la xifra i dir «un dòlar» però la gent em podia acusar d'estafar-los cinc centaus.

Finalment vaig trobar una solució que no m'agradava gaire perquè la gent de vegades em mirava amb cara estranya però el truc funcionava a l'escola. Amb la mà dreta vaig llançar enlaire el tros que em quedava d'un llapis gastat. En el moment que vaig fer giravoltar el llapis els ssss... noranta-cinc centaus em van sortir de la boca. L'únic problema era que quan llançava alguna cosa enlaire normalment em posava nerviós i em queia l'objecte. El llapis va caure al terra del porxo i la mina es va trencar.

L'home va obrir la porta mosquitera.

–Et dono un dòlar.

La Mam sempre em recordava que agafés monedes del calaix de l'escriptori per tornar canvi. Vaig buscar una moneda de cinc centaus i l'hi vaig donar.

–Queda-te-la, nano.

Es va girar i vaig veure com desapareixia en la foscor de la casa amb el televisor com a única font de llum.

El primer timbre de la nit havia anat millor del que em pensava. Havia cobrat la primera propina i el dia de cobraments ja no em feia tanta cosa. El gran problema era que havia trencat la punta del llapis i no tenia la navalla per afilar-la.

Fer la ruta a la tarda i llançar els diaris no em venia de nou però fer la ruta al tard quan el sol es començava a pondre era molt diferent. Uns arbrots barraven els pocs rajos de sol que quedaven i les cases semblaven més immenses. Els llums de les cases s'encenien a tot arreu i les famílies parlaven a taula mentre sopaven o miraven la tele. M'apropava a tots aquells porxos que tenia a la llista de cobraments setmanals i encreuava els dits perquè els amos de les cases s'haguessin recordat de deixar el sobre a fora.

*

Havia arribat al punt més llunyà de la ruta. El pròxim cobrament era en una de les petites cases del carrer de Vance on vivia l'home del nom graciós. El senyor Spiro.

En Rata deia que l'Spiro suspenia la subscripció durant un mes o dos quan se n'anava de viatge. En Rata també deia que era un vell prou trempat però que utilitzava paraules estranyes quan enraonava. Però sempre tenia l'import exacte i gairebé sempre et donava una propineta. En Rata deia també que el senyor Spiro el convidava a entrar a casa si feia fred o plovia però en Rata sempre deia a la gent que les normes del diari els prohibien entrar a les cases. Crec que senzillament era una manera educada de dir no perquè els pares d'en Rata li havien fet prometre que no entraria a casa de ningú durant la ruta.

El llum del porxo de l'entrada estava encès tot i que ni de bon tros s'havia fet fosc del tot. Vaig trucar al timbre i vaig esperar. Ja tenia coll avall que el senyor Spiro tindria els noranta-cinc centaus preparats i no hauria de tornar a dir aquelles paraules un altre cop.

La porta de fusta amb una petita finestreta al capdamunt es va obrir. El senyor Spiro portava unes ulleres que li queien a la punta del nas i era calb tret d'uns cabells blancs que tenia al voltant de les orelles tallats arran. Subjectava dos llibres dels grossos. Un a cada mà. Havia ficat els dits entre les pàgines com a punt de llibre.

—Com anem, petit Rellevista. Com prova aquesta fantàstica tarda d'estiu?

—Ssss... Bé.

—Crec que tinc noranta-cinc centaus percentuals d'un dòlar aquí mateix per a tu. Espera un moment.

El senyor Spiro utilitzava paraules molt estranyes però s'entenia prou bé el que volia dir. Feia que el que deia sonés important com si estigués parlant a un adult. Em queia encara més bé perquè sabia que no hauria de tornar a intentar dir una altra vegada «noranta-cinc».

Va deixar els llibres sobre una taula a la vora de la porta i es va preocupar sobretot de deixar-los oberts en el punt que havia marcat amb els dits. Va comptar les monedes i me les va deixar a la mà.

Jo em pensava que ja estava salvat però aleshores em va fer la pregunta que més temia en aquest món. La pregunta que sempre em deixava el coll garratibat com quan el nen més gran del pati et feia una clau de cap.

Em va preguntar com em deia.

—Minyó, abans que acabem la transacció necessito estar al corrent del teu nom. El minyó Arthur es va oblidar la setmana passada de comunicar-me aquest pessic d'informació tan important per a mi.

El que el senyor Spiro no podia saber era que demanar-me que li digués el meu nom en veu alta era com demanar-me que li recités tot el Discurs de Gettysburg d'Abraham Lincoln. La meva professora d'història havia intentat que ho fes però finalment em va permetre que l'hi escrivís a mà després que trigués mitja classe a pronunciar «Ara fa vuitanta-set anys...» mentre tots els nens reien amb cada intent que feia.

Per alguna raó dir el meu nom era la cosa que més em costava. No començava ni per la *b* ni per la *p* però era un so que es negava a formar-se dins meu per més dosis de fil d'aire que hi acumulés. I per si no fos prou tant el meu nom com el cognom començaven amb el mateix so. El que més odiava en aquest món era dir el meu nom i cognom. Fins i tot més que les comes.

Vaig posar la mà a la butxaca suada per agafar el llapis però la majoria de les vegades llançar-lo enlaire no m'ajudava gaire quan intentava que la boca produís els sons inicials del meu nom. Ja se m'estava fent un nus a la gola i costava que l'aire hi pogués passar. De totes maneres no vaig poder trobar el llapis perquè les mans em tremolaven. El nus a la gola i a l'estómac encara es feien més forts quan tornava a pensar en el so. Vaig prémer la renglera de dents superiors contra el llavi inferior per intentar expulsar-lo. Res. Encara vaig esforçar-m'hi més. Res. Vaig sacsejar la mà enlaire com si hi tingués un llapis però arribats a aquest punt ja m'havia quedat sense alè.

El senyor Spiro es va quedar allà esperant-me. Somrient i mirant-me de fit a fit com sempre feia la Mam. L'únic que podia fer

era intentar pronunciar el so una altra vegada respirant fondo i tornant-ho a intentar. Només de pensar en una altra respiració encara em vaig posar més nerviós i obeint a cap bon motiu ni cap de les normes de la meva professora vaig retenir la respiració i vaig continuar intentant treure el so amb totes les meves forces.

L'última cosa que recordo va ser veure una mosca voleiant a tocar de la llum del porxo del senyor Spiro. La llum era cada vegada més i més intensa i la mosca més i més grossa. Era tan grossa com l'avió del meu pare i volava igual de sorollosament. Aleshores la llum del porxo i totes les llums de tot arreu es van apagar a l'instant com quan cau una tempesta de llamps al barri.

Quan vaig recobrar els sentits jo seia al porxo del senyor Spiro amb l'esquena recolzada contra les posts de fusta de casa seva i les monedes que m'havia deixat a la mà estaven escampades per tot arreu. El senyor Spiro m'havia posat un drap moll sobre el front i em feia petits tocs als llavis amb un altre drap que estava tacat de sang. Estava ajupit al meu costat i em mirava amb un somriure d'orella a orella. No és que rigués obertament però semblava que acabés de veure la comèdia televisiva de *Sid Caesar*. Jo era incapaç d'imaginar-me què li feia tanta gràcia.

—Ja et trobes millor?

Vaig fer que sí amb el cap.

—Vaig cap dins a buscar més draps molls. Seu aquí i pensa com faràs els llançaments en el pròxim partit.

Estava a la gatizoneta i es va incorporar fàcilment de la posició de receptor. No sabia com s'ho feia el vell senyor Spiro però estava en bona forma. Tenia uns avantbraços gairebé tan robustos com les meves cuixes i jo tenia unes cuixes prou robustes per a la meua edat.

Com ho sabia, el senyor Spiro, que jo era un llançador? La tarda no es podia haver complicat més. El senyor Spiro va tornar al porxo i em va allargar més draps molls.

–Aviam si puc fer una crònica del que acaba de passar. Tu només has de fer que sí amb el cap si vaig bé.

El senyor Spiro tenia una veu que et feia entendre que anava per feina. Va encreuar els braços robustos davant del pit. Jo el mirava de reüll i no el vaig veure parpellejar mai.

–Quan fa un moment t’he preguntat com et deies el fet de no poder produir aquell so perquè tens un defecte de la parla ha causat que interrompessis el teu patró de respiració habitual.

Semblava un professional retransmetent un partit de beisbol a la ràdio.

–T’has estat massa estona intentant pronunciar el so i t’has acabat mossegant el llavi.

Em vaig palpar el llavi. L’hemorràgia pràcticament havia parat.

–Aleshores t’has desmaiat perquè et faltava oxigen i perquè de cop i volta tenies els músculs garratibats. Ho he explicat tot correctament?

Jo vaig assentir. Va allargar els braços robustos i em va aixecar com si fos una criatura.

–Alcem-nos del terra del porxo i seguem al gronxador. Però no ens hi gronxarem.

La gent poques vegades utilitzava bé els pronoms febles com *hi* per substituir una paraula. A mi aquests pronoms m’agradaven amb la mateixa intensitat com odiava les comes perquè quan hi havia un pronom m’estalviava encallar-me en una paraula més llarga.

El senyor Spiro em parlava de la mateixa manera que ho feia la Mam tot i que tots dos utilitzaven un vocabulari diferent. Tots dos em miraven als ulls i em feien sentir que pertanyia exactament just al lloc on era.

Havia recuperat el coneixement i totes les mosques que s'arremolinaven al voltant del llum del porxo tornaven a tenir la mida normal d'una mosca.

–Ssss... Haig de ssss... marxar.

Vaig treure el fil d'aire i les tres paraules en un murmur tan baix que no sabia si el senyor Spiro m'havia sentit.

–Sí. No en tinc cap dubte. Però et suggereixo que seguis en aquest gronxador una estona més i ens assegurem que no te'n vas si les cames et fan figa.

No només m'agradava com feia servir les paraules sinó que m'agradava la veu profunda que tenia i com aconseguia parlar tan fluidament.

–No cal que parlis mentre descansas. De fet segurament no podràs dir ni una paraula perquè jo ja parlo per tots dos.

El senyor Spiro va riure per sota el nas.

–Soc un home gran que disposa de massa temps i de poca gent amb qui pugui parlar. Jo de tu no em preocuparia pel llavi sinó perquè les orelles no et caiguin del cap després de ser bombardejades per les meves paraules.

Somriure era l'última cosa que volia fer després d'haver-me mossegat el llavi però no ho podia evitar en sentir el senyor Spiro parlant amb aquella veu radiofònica.

–Primer de tot, m'imagino que estàs avergonyit pel que acaba de passar fa un moment. No cal, jove aventurer. Tots tenim les nostres mancances però aquí no en portarem el recompte.

–No entenia exactament què volia dir però m'ho imaginava. Vaig fer que sí amb el cap.

–En segon lloc, et deu preocupar que pensi malament de tu perquè et costa dir el teu nom.

El senyor Spiro em mirava fixament i per com em parlava em venien ganes de mirar-lo directament als ulls encara que la meva logopeda deia que tenia el mal costum de no mirar la gent a la cara quan parlava.

–Si m'ho permets, jove missatger de notícies, compartiré amb tu com jutjo els altres.

Semblava que estigués llegint la Bíblia de la Mam.

–Sé que ets un bon amic del jove Arthur. Que per cert, el jove Arthur diu que ets el que llances la bola ràpida amb més velocitat de tot sisè.

El senyor Spiro va fer com si tingués una pilota de beisbol agafada amb dos dits.

–I si bé el jove Arthur està orgullós de ser el teu receptor, al meu entendre està més orgullós de ser el teu amic. Per tant, el que és de vital importància és que has guanyat i continues guanyant l'amistat i el respecte d'un company de viatge. I això val més or que no pesa.

Ja us ho he dit abans. Entenia el que el senyor Spiro em deia encara que no hagués sentit mai ningú que parlés com ell. Les seves paraules semblaven superimportants per la manera com les deia. I no va dir que en Rata fos el receptor del darrere. En Rata no suportava que li recordessin que era el receptor que es col·loca darrere del bateador i el que recull les pilotes que el bateador falla.

Vam seure una estona més al gronxador del porxo sense parlar i aleshores el senyor Spiro es va aixecar.

–Caram. Veig que et recuperes prou ràpid. Ja sé que te n'hauries d'anar però si m'ho permets aniré un moment al meu cau i ara torno.

Jo no sabia quina hora era però sabia que ho tenia magre per arribar a casa a les set de la tarda. Encara no era negra nit però hi havia més mosques arremolinant-se al voltant del llum del porxo i algunes cuques de llum començaven a preparar-se al jardí per passar una gran nit de divendres a Memphis.

El senyor Spiro va tornar amb una cosa a la mà que semblava la punta d'un bitllet de dòlar i va seure una altra vegada al gronxador al meu costat. A la part del bitllet on sortia la cara de George Washington hi havia una paraula escrita a mà amb tinta negra: «savi».

El senyor Spiro em va posar el retall de bitllet a la mà amb els noranta-cinc centaus que havia arreplegat del terra del porxo.

–Pren-te aquest tros de paper com una compensació extra per aquesta setmana. Tens tres setmanes més per guanyar-te el velló d'or tot sencer.

Em vaig aixecar per anar-me'n i vaig pensar que hauria de dir alguna cosa o fins i tot fer una encaixada de mans amb el senyor Spiro.

–Ara, jove aventurer, bona nit i bon vent.

La seva manera de parlar em feia creure que jo formava part d'una cerimònia.

–Ssss... Mercès.

–No es mereixen.

Vaig marxar caminant del jardí del senyor Spiro i quan ja no em podia veure vaig arrencar a córrer per Vance i després vaig tombar per Harbert. Quan estava nerviós perquè m'havia enca-

llat parlant el que m'anava millor era córrer fins a quedar-me sense alè.

Vaig arribar al número 1396 de Harbert amb l'esperança que hi hagués un sobre penjat amb una agulla d'estendre a la porta o a la bústia. No hi havia el llum del porxo encès. Vaig pujar l'escala i vaig picar al timbre sense tenir clar que pogués respondre «el noi del diari» si la senyora Worthington apareixia a la porta i preguntava qui era. La volia veure amb el vestit verd encara que no pogués dir res. Vaig trucar al timbre una altra vegada. No hi va haver resposta.

Me'n vaig anar cap a casa en Rata amb el sentiment que sempre tinc quan l'àrbitre cancel·la el partit de beisbol perquè la gespa està massa molla.

La mare d'en Rata va veure que tenia el llavi inflammat però no em va preguntar què havia passat quan li vaig entregar la recaptació de la tarda. La mare d'en Rata era maca però jo veia que era de la mena d'adults que sempre se senten incòmodes quan parlen amb mi.

Quan vaig arribar a casa vaig veure que la Mam era a la cuina. No volia que la Mam ni els meus pares veiessin que tenia el llavi partit o sigui que en comptes d'entrar per la porta de la cuina ho vaig fer per la porta del darrere que comunicava amb l'escala del darrere.

Un cop a la meva habitació encara em vaig mirar més detingudament el tros del bitllet de dòlar. Vaig veure que la paraula «savi» hi estava escrita amb una lletra delicada. Vaig suposar que havia estat el senyor Spiro qui hi havia escrit la paraula. Em vaig preguntar si tenia trossos de bitllet de dòlar escampats per tot casa seva amb paraules escrites a mà al damunt. Vaig decidir posar el tros de dòlar a la cartera de pell que m'havia portat el

pare d'un dels seus viatges. La guardava al calaix de l'escriptori amb el rellotge de polsera que havia deixat de portar després que un amic de la meva mare em preguntés quina hora era i jo no l'hi pogués dir i l'home pensés que era un ignorant per no saber dir les hores. M'agradava el rellotge per la corretja metàl·lica que em lliscava per sobre la mà però ara només servia per tancar bé la meva cartera.

Mentre estava assegut a l'escriptori, la meva mare em va cridar des de l'entrada que ella i el meu pare sortien a sopar fora amb amics i que la Mam m'estava preparant cuixetes de pollastre arrebossades.

Em vaig canviar la camisa i vaig baixar cap a la cuina. La Mam estava deixant una gran safata de cuixes de pollastre arrebossades damunt la taula.

–Confessa, vailet. Com t'has partit el llavi?

Li vaig explicar a la Mam que havia ensopegat amb la vorera quan intentava arribar a casa abans que es fes fosc. No acostumava a mentir a la Mam perquè sabia que em pescaria més ràpidament que la majoria d'adults.

–Vols que t'ajudi a separar l'os de la carn del pollastre?

–Ni per tot l'or del ssss... món ni per uns ssss... llavis inflats em ssss... perdria el teu ssss... pollastre.

La Mam va riure perquè sabia que havia utilitzat moltes paraules per intentar fer-li un compliment. Me'n vaig menjar tres cuixes.

*

La Mam feinejava a la cuina quan els meus pares van tornar a casa del sopar. Vaig quedar-me a dalt de l'escala per intentar sentir de què parlaven. La meva mare deia a la Mam què havia

de comprar de menjar i què havia de cuinar aquella setmana. La Mam no s'apuntava ni una paraula en un full de paper però podia recordar tots i cadascun dels detalls que li deia la meva mare.

Vaig sentir que la Mam obria la porta del rebost per penjar-hi el davantal i després el meu pare va entrar a la cuina.

–Bona nit, Nellie.

–Senyor V., si veu que ronda per aquí l'Ara T, el drapaire, sobretot digui-m'ho.

–Per descomptat, Nellie. Quin és, de tots?

–És un alt que sempre porta abric i barret i va amb tot de porqueries enganxades al carretó.

–I quin problema hi ha?

–El conec una mica i ens acabarà portant problemes.

–Em penso que ja sé a qui et refereixes. Estaré al cas. Per cert, Nellie, com creus que li ha anat al nostre xicot la primera tarda de cobraments?

–Crec que bé, senyor V. S'ha cruspit un bon plat de pollastre per sopar.

*

No em va ser fàcil adormir-me després del que m'havia passat al porxo del senyor Spiro i no entenia per què a la Mam no li agradava l'Ara T.

Em vaig quedar observant les ombres que els cotxes projectaven al sostre amb els llums quan circulaven pel carrer. No m'agradava gaire parlar amb desconeguts però volia tornar a parlar amb el senyor Spiro i amb la senyora Worthington. Vaig pensar en la primera vegada que l'havia vist amb la seva bata verda amb les faldilles que no aconseguia mantenir tancades. Però el que em va mantenir despert gairebé tota la nit era que no po-

dria tallar els cordills dels feixos de diaris el dissabte si l'Ara T no tenia a punt la meva navalla.

Això m'obligaria a demanar a un altre repartidor de diaris que em deixés la seva.

I això significava que havia de dir la paraula *navalla*.